

I

(Законодателни актове)

ДИРЕКТИВИ

ДИРЕКТИВА 2014/66/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА

от 15 май 2014 година

относно условията за влизане и пребиваване на граждани на трети държави в рамките на вътрешнокорпоративен трансфер

ЕВРОПЕЙСКИЯТ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взеха предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 79, параграф 2, букви а) и б) от него,

като взеха предвид предложението на Европейската комисия,

след предаване на проекта на законодателния акт на националните парламенти,

като взеха предвид становището на Европейския икономически и социален комитет ⁽¹⁾,

като взеха предвид становището на Комитета на регионите ⁽²⁾,

в съответствие с обикновената законодателна процедура ⁽³⁾,

като имат предвид, че:

- (1) За постепенното изграждане на пространство на свобода, сигурност и правосъдие Договорът за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС) предвижда приемането на мерки в областта на имиграцията, които са справедливи спрямо гражданите на трети държави.
- (2) ДФЕС предвижда, че Съюзът трябва да развива обща имиграционна политика, целяща да гарантира на всеки етап ефективно управление на миграционните потоци и справедливо третиране на гражданите на трети държави, пребиваващи законно в държавите членки. За тази цел Европейският парламент и Съветът трябва да приемат мерки по отношение на условията за влизане и пребиваване, стандарти за издаване от държавите членки на визи и разрешения за дългосрочно пребиваване, както и по отношение на определянето на правата на гражданите на трети държави, пребиваващи законно в дадена държава членка, включително условията за свобода на движение и пребиваване в другите държави членки.
- (3) В съобщението на Комисията от 3 март 2010 г., озаглавено „Европа 2020: стратегия за интелигентен, устойчив и приобщаващ растеж“ се поставя целта Съюзът да се превърне в икономика, основаваща се на знания и иновации, да се намали административната тежест върху дружествата и да се постигне по-добро съгласуване между предлагането и търсенето на труд. Мерките за улесняване на влизането в Съюза на ръководители, специалисти и служители стажанти от трети държави в рамките на вътрешнокорпоративен трансфер трябва да се разглеждат в този по-широк контекст.

⁽¹⁾ ОВ С 218, 23.7.2011 г., стр. 101.

⁽²⁾ ОВ С 166, 7.6.2011 г., стр. 59.

⁽³⁾ Позиция на Европейския парламент от 15 април 2014 г. (все още непубликувана в Официален вестник) и решение на Съвета от 13 май 2014 г.

- (4) В Стокхолмската програма, приета от Европейския съвет на 11 декември 2009 г., се признава, че трудовата имиграция може да допринесе за повишаване на конкурентоспособността и икономическата жизненост и че в контекста на важните демографски предизвикателства, пред които ще бъде изправен Съюзът в бъдеще, свързани с повишеното търсене на работна ръка, провеждането на гъвкави имиграционни политики ще допринесе значително за икономическото развитие и успеха на Съюза в дългосрочен план. Ето защо в Стокхолмската програма Комисията и Съветът се приканват да продължат да прилагат Плана за политика в областта на законната миграция, предвиден в съобщението на Комисията от 21 декември 2005 г.
- (5) В резултат на глобализацията на бизнеса, нарастването на търговията и растежа и разширяването на мултинационалните групи, движението на ръководители, специалисти и служители стажанти от клонове и дъщерни дружества на мултинационални корпорации, които се преместват временно за краткосрочни задачи в други звена на дружеството, придоби по-голямо значение през последните години.
- (6) Такива вътрешнокорпоративни трансфери на ключови служители водят до нови умения и знания, до иновации и увеличаване на икономическите възможности за приемащите структури, като по този начин се подпомага напредъкът в Съюза към изграждане на икономика, основаваща се на знанието, като същевременно се стимулират инвестиционните потоци в целия Съюз. Вътрешнокорпоративните трансфери от трети държави имат потенциал да улеснят и вътрешнокорпоративните трансфери от дружества в Съюза към дружества в трети държави и да поставят Съюза в по-силна позиция в отношенията му с международните партньори. Улесняването на вътрешнокорпоративните трансфери дава възможност на мултинационалните групи да използват най-добре своите човешки ресурси.
- (7) Наборът от правила, установени от настоящата директива, може да бъде от полза и за държавите на произход на мигрантите, тъй като тази временна миграция може, при добре определени правила, да стимулира трансфера на знания, умения, технологии и ноу-хау.
- (8) С настоящата директива не следва да се засяга принципът за отдаване на предпочитание на граждани на Съюза при достъпа до пазара на труда на държавите членки, както се посочва в относимите разпоредби на съответните Актове за присъединяване.
- (9) Настоящата директива не следва да засяга правото на държавите членки да издават разрешения, различни от разрешения за лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, за цели, свързани със заетост, ако гражданин на трета държава не попада в нейния обхват.
- (10) Настоящата директива следва да установи прозрачна и опростена процедура за приемане на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, която се основава на общи определения и хармонизирани критерии.
- (11) Държавите членки следва да осигурят извършването на подходящи проверки и ефективни инспекции, за да се гарантира правилното изпълнение на настоящата директива. Фактът, че е издадено разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, не следва да засяга или възпрепятства прилагането от страна на държавите членки по време на вътрешнокорпоративния трансфер на разпоредбите от областта на трудовото им право, които имат за цел — в съответствие с правото на Съюза — осъществяване на контрол върху спазването на условията на труд, посочени в член 18, параграф 1.
- (12) Незасегната следва да остане възможността държава членка да налага, въз основа на националното си право, санкции срещу работодател на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, който е установен в трета държава.
- (13) За целите на настоящата директива лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, следва да включват ръководители, специалисти и служители стажанти. Определението за тези лица следва да се основава на конкретни ангажименти на Съюза по силата на Общото споразумение по търговията с услуги (ГАТС) и двустранни търговски споразумения. Тъй като тези ангажименти, поети съгласно ГАТС, не обхващат условията за влизане, престой и работа, настоящата директива следва да допълва и улеснява прилагането на тези ангажименти. Обхватът на вътрешнокорпоративните трансфери, които се уреждат с настоящата директива, обаче следва да е по-широк от този съгласно поети търговски ангажименти, тъй като трансферите не са непременно в сектора на услугите и могат да имат за отправна точка трета държава, която не е страна по търговско споразумение.
- (14) При оценяването на квалификациите на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, държавите членки следва да използват по съответстващ начин Европейската квалификационна рамка (ЕКР) за учене през целия живот с цел оценяване на квалификациите по съпоставим и прозрачен начин. Националните координатори за ЕКР могат да предоставят информация и насоки за съответствията между националните квалификационни нива и ЕКР.

- (15) Лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, следва да се ползват от поне същите условия на работа като командированите работници, чийто работодател е установен на територията на Съюза, както е определено в Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾. Държавите членки следва да изискват лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, да се ползват от равно третиране с гражданите на държавата членка, заемащи сходни позиции, по отношение на възнаграждението, което ще бъде предоставяно през целия период на трансфера. Всяка държава членка следва да отговаря за извършването на проверки на възнаграждението, предоставяно на лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, по време на престоя им на нейна територия. Това има за цел да защити работниците и да гарантира лоялна конкуренция между предприятията, установени в държава членка, и такива, установени в трета държава, тъй като гарантира, че предприятията от трети държави няма да могат да се възползват от съществуването на по-ниски трудови стандарти, за да получат конкурентно предимство.
- (16) За да се гарантира, че уменията на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, са специфични за приемащата структура, преместеното лице следва да е било на работа в същата група предприятия от поне три до дванадесет месеца без прекъсване, непосредствено преди трансфера, когато става въпрос за ръководители и специалисти, и от поне три до шест месеца без прекъсване, когато става въпрос за служители стажанти.
- (17) Тъй като вътрешнокорпоративните трансфери представляват временна миграция, максималната продължителност на един трансфер към Съюза, включително мобилността между държавите членки, не следва да надвишава три години за ръководителите и специалистите и една година за служителите стажанти, след което те следва да напуснат към трета държава, освен ако получат разрешение за пребиваване на друго основание в съответствие с правото на Съюза или с националното право. Максималната продължителност на трансфера следва да обхваща общата продължителност на последователно издадените разрешения на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер. Последващ трансфер към Съюза може да бъде осъществен, след като гражданинът на трета държава е напуснал територията на държавите членки.
- (18) С цел да се гарантира временният характер на вътрешнокорпоративните трансфери и да се предотвратят злоупотреби, държавите членки следва да могат да изискват да изтече определен период от време от края на максималния срок на един трансфер до подаването на друго заявление, отнасящо се до същия гражданин на трета държава, за целите на настоящата директива в същата държава членка.
- (19) Тъй като вътрешнокорпоративните трансфери представляват временно командироване, заявителят следва да представи доказателства, като част от трудовия договор или от документ за описание на дейността, че гражданинът на трета държава ще може да се върне в установена в трета държава структура от същата група предприятия след края на трансфера. Заявителят следва представи и доказателства, че ръководителят или специалистът, който е гражданин на трета държава, притежава професионалната квалификация и подходящия професионален опит, необходими в приемащата структура, в която ще бъде прехвърлен.
- (20) Гражданите на трети държави, които кандидатстват за приемане като служители стажанти, следва да представят диплома за висше образование. Освен това при необходимост служителите стажанти следва да представят споразумение за обучение, включително описание на програмата за обучение, нейната продължителност и условията, при които ще бъдат наставявани, което да доказва, че те наистина ще се обучават, а няма да бъдат използвани като нормални работници.
- (21) Освен ако това не противоречи на принципа на отдаване на предпочитание на граждани на Съюза, както е посочено в относимите разпоредби на съответните Актове за присъединяване, не следва да се изисква проучване на пазара на труда.
- (22) Държава членка следва да признава придобитите от гражданин на трета държава професионални квалификации в друга държава членка по същия начин като тези на граждани на Съюза и следва да взема предвид квалификациите, придобити в трета държава в съответствие с Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽²⁾. Такова признаване не следва да засяга евентуални ограничения върху достъпа до регламентирани професии, произтичащи от резерви по отношение на съществуващи ангажименти във връзка с регламентирани професии, поети от Съюза или от Съюза и неговите държави членки в рамките на търговски споразумения. Във всеки случай настоящата директива не следва да предвижда по-благоприятно третиране на лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, отколкото на гражданите на Съюза или на Европейското икономическо пространство по отношение на достъпа до регламентирани професии в дадена държава членка.

⁽¹⁾ Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (ОВ L 18, 21.1.1997 г., стр. 1).

⁽²⁾ Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 септември 2005 г. относно признаването на професионалните квалификации (ОВ L 255, 30.9.2005 г., стр. 22).

- (23) Настоящата директива не следва да засяга правото на държавите членки да определят броя на приеманите граждани, в съответствие с член 79, параграф 5 от ДФЕС.
- (24) С оглед на борбата с евентуални злоупотреби по настоящата директива държавите членки следва да могат да откажат, да отнемат или да не подновят разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, когато приемащата структура е създадена с основна цел да улеснява влизането на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, и/или не извършва реална дейност.
- (25) Настоящата директива има за цел да улесни мобилността на лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, в рамките на Съюза („мобилност в рамките на ЕС“) и да намали административната тежест, свързана с работа, извършвана в няколко държави членки. За тази цел настоящата директива създава специална схема за мобилност в рамките на ЕС, при която притежател на валидно издадено от държава членка разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, има право на влизане, престой и работа в една или повече държави членки в съответствие с разпоредбите, уреждащи краткосрочната и дългосрочната мобилност по настоящата директива. Краткосрочната мобилност за целите на настоящата директива следва да обхваща престой в държави членки, различни от издалата разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, за период до 90 дни на отделна държава членка. Дългосрочната мобилност за целите на настоящата директива следва да обхваща престой в държави членки, различни от издалата разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, за период над 90 дни на отделна държава членка. За да не се допуска незначитане на разликата между краткосрочна и дългосрочна мобилност, краткосрочната мобилност във връзка с една държава членка следва да се ограничи до максимум 90 дни в рамките на който и да е период от 180 дни и да не е възможно да се подава едновременно уведомление за краткосрочна мобилност и заявление за дългосрочна мобилност. Ако след започването на краткосрочната мобилност на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, възникне необходимост от дългосрочна мобилност, втората държава членка може да поиска заявлението да бъде подадено поне 20 дни преди края на срока на краткосрочна мобилност.
- (26) Въпреки че създадената с настоящата директива специална схема за мобилност следва да установи автономни правила по отношение на влизането и престоя с цел работа като лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, в държави членки, различни от държавата членка, издала разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, всички останали правила за движението на лица през границите, установени в съответните разпоредби на достиженията на правото от Шенген, продължават да се прилагат.
- (27) С цел улесняване на проверките, ако трансферът включва няколко места в различни държави членки, заявителят следва да представи, когато е приложимо, необходимата информация на компетентните органи на втората държава членка.
- (28) Когато лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, са упражнили правото си на мобилност, втората държава членка следва, при определени условия, да бъде в състояние да предприеме мерки, така че дейностите на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, да не противоречат на съответните разпоредби на настоящата директива.
- (29) Държавите членки следва да предвидят ефективни, пропорционални и възпиращи санкции, например финансови санкции, които да бъдат налагани в случай на неспазване на настоящата директива. Тези санкции могат да включват, наред с другото, мерки като предвидените в член 7 от Директива 2009/52/ЕО на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾. Тези санкции могат да бъдат наложени на приемащата структура, установена в съответната държава членка.
- (30) Въвеждането на единна процедура, чрез която да се издава един комбиниран документ, представляващ едновременно разрешение за пребиваване и разрешение за работа („единно разрешение“), следва да допринесе за опростяване на приложимите понастоящем в държавите членки правила.
- (31) Следва да бъде възможно създаването на опростена процедура за структури или групи предприятия, които са били признати за тази цел. Признаването следва да подлежи на редовно оценяване.
- (32) Когато държава членка реши да приеме гражданин на трета държава, който отговаря на критериите, определени в настоящата директива, този гражданин на трета държава следва да получи разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, което му позволява да изпълнява при определени условия задачата си в различни структури, принадлежащи към една и съща транснационална корпорация, включително структури, намиращи се в друга държава членка.

⁽¹⁾ Директива 2009/52/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 18 юни 2009 г. за предвиждане на минимални стандарти за санкциите и мерките срещу работодатели на незаконно пребиваващи граждани на трета държава (ОВ L 168, 30.6.2009 г., стр. 24).

- (33) Когато се изисква виза и гражданинът на трета държава отговаря на условията за издаване на разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, държавата членка следва да предостави на гражданина на трета държава всички улеснения за получаване на изискваната виза и да вземе необходимите мерки компетентните органи да сътрудничат ефективно за тази цел.
- (34) Когато разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е издадено от държава членка, която не прилага изцяло достиженията на правото от Шенген, и лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, пресича, в рамките на мобилност в рамките на ЕС, външна граница по смисъла на Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾, дадена държава членка следва да има правото да изисква доказателство, което потвърждава, че лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, се премества на нейната територия за целите на вътрешнокорпоративен трансфер. Освен това в случай на пресичане на външна граница по смисъла на Регламент (ЕО) № 562/2006 държавите членки, които прилагат изцяло достиженията на правото от Шенген, следва да правят проверка в Шенгенската информационна система и да отказват влизането или да възразяват срещу мобилността на лица, за които са постъпили сигнали в тази система с цел отказ от влизане или престой, съгласно посоченото в Регламент (ЕО) № 1987/2006 на Европейския парламент и на Съвета ⁽²⁾.
- (35) Държавите членки следва да могат да посочат допълнителна информация във вид на документ на хартия или да съхраняват тази информация в електронен формат, както е посочено в член 4 от Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета ⁽³⁾ и буква а), точка 16 от приложението към него, за да предоставят по-точна информация за трудовата дейност на лицето по време на вътрешнокорпоративния трансфер. Предоставянето на такава допълнителна информация следва да бъде незадължително за държавите членки и да не съставлява допълнително изискване, което да застраши единното разрешение и единната процедура за кандидатстване.
- (36) Настоящата директива не следва да възпрепятства лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, да упражняват специфични трудови дейности в обектите на клиенти в рамките на държавата членка, в която е установена приемащата структура, в съответствие с разпоредбите, прилагани в тази държава членка по отношение на такива дейности.
- (37) Настоящата директива не засяга условията за предоставяне на услуги в рамките на член 56 от ДФЕС. По-специално, настоящата директива не засяга реда и условията на работа, които по силата на Директива 96/71/ЕО се прилагат за работниците, командирани от установено в държава членка предприятие, за да предоставят услуги на територията на друга държава членка. Настоящата директива не следва да се прилага за граждани на трети държави, които са командирани от установени в държава членка предприятия в рамките на предоставянето на услуги в съответствие с Директива 96/71/ЕО. Гражданите на трети държави, притежаващи разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, не могат да се възползват от Директива 96/71/ЕО. В съответствие с член 1, параграф 4 от Директива 96/71/ЕО с настоящата директива не следва да се предоставя на предприятията, установени в трета държава, по-благоприятно третиране, отколкото на предприятията, установени в държава членка.
- (38) Адекватното социално осигуряване на лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, включително когато е приложимо — обезщетенията за членовете на техните семейства, е важно за гарантирането на достойни условия на труд и живот по време на престоя им в Съюза. Поради това равно третиране следва да бъде предоставено по националното право по отношение на клоновете на социалната сигурност, изброени в член 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета ⁽⁴⁾. С настоящата директива не се хармонизира законодателството на държавите членки в областта на социалната сигурност. Директивата се ограничава до прилагане на принципа на равно третиране в областта на социалната сигурност спрямо лицата, попадащи в нейния обхват. Правото на равно третиране в областта на социалната сигурност се прилага за граждани на трети държави, които отговарят на обективните и недискриминационни условия, установени в правото на държава членка, в която се извършва работата, по отношение на участието в схема за социална сигурност и правото на социалноосигурителни обезщетения.

В много държави членки правото на семейни обезщетения е обвързано с условие за наличие на определена връзка с тази държава членка, тъй като целта на обезщетенията е да подкрепят положителното демографско развитие с цел да се осигури бъдещата работна сила в тази държава членка. Ето защо настоящата директива не следва да засяга правото на дадена държава членка да ограничава, при определени условия, равното третиране по отношение на семейните обезщетения, след като лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, и придружаващите

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОВ L 105, 13.4.2006 г., стр. 1).

⁽²⁾ Регламент (ЕО) № 1987/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 г. за създаването, функционирането и използването на Шенгенска информационна система от второ поколение (ШИС II) (ОВ L 381, 28.12.2006 г., стр. 4).

⁽³⁾ Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни (ОВ L 157, 15.6.2002 г., стр. 1).

⁽⁴⁾ Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 г. за координация на системите за социално осигуряване (ОВ L 166, 30.4.2004 г., стр. 1).

го членове на семейството имат временен престой в същата държава членка. Социалноосигурителните права следва да бъдат предоставени, без да се засягат разпоредбите на националното право и/или на двустранни споразумения, предвиждащи прилагането на законодателството в областта на социалната сигурност на държавата на произход. Двустранните споразумения или националното право в областта на социалноосигурителните права на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, които са приети след влизането в сила на настоящата директива, обаче не следва да предвиждат по-неблагоприятно третиране от третирането, предоставяно на граждани на държавата членка, в която се извършва работата. Вследствие на националното право или такива споразумения може например да бъде в интерес на лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, да останат включени в системата за социална сигурност на тяхната държава на произход, ако прекъсването на това включване ще повлияе неблагоприятно върху правата им или ако включването им ще доведе до поемане на разходите за двойно социалноосигурително покритие. Държавите членки следва винаги да разполагат с възможността да предоставят по-благоприятни социалноосигурителни права на лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер. Някоя разпоредба на настоящата директива не следва да засяга правото на преживелите лица, чиито права произтичат от лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, да получават пенсия за преживели лица, когато пребивават в трета държава.

- (39) В случай на мобилност между държавите членки следва да се прилага съответно Регламент (ЕС) № 1231/2010 на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾. Настоящата директива не следва да предоставя повече права от вече предвидените в съществуващото право на Съюза в областта на социалната сигурност по отношение на гражданите на трети държави, които имат трансгранични интереси в държавите членки.
- (40) За да бъдат специфичните правила, установени с настоящата директива, по-привлекателни и за да се даде възможност директивата да доведе до осъществяване на всичките очаквани ползи за конкурентоспособността на бизнеса в Съюза, на гражданите на трети държави, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, следва да се предоставят благоприятни условия за събиране на семейството в държавата членка, която е издала разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, и в държавите членки, които предоставят на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, възможността за престой и работа на тяхна територия в съответствие с разпоредбите на настоящата директива относно дългосрочната мобилност. С това право ще бъде отстранена важна пречка пред лицата, които потенциално могат да бъдат преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, да приемат дадена задача. С цел запазване на целостта на семейството членовете на семейството следва да могат да се присъединят към лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер в друга държава членка, и следва да се улесни техният достъп до пазара на труда.
- (41) С оглед да се улесни бързата обработка на заявленията, държавите членки следва да отдават приоритет на обмена на информация и на изпращането на съответните документи по електронен път, освен ако възникнат технически трудности или съществени интереси налагат друго.
- (42) Събирането и изпращането на досиета и данни следва да се осъществява в съответствие с приложимите правила за сигурност и за защита на данните.
- (43) Настоящата директива не следва да се прилага за граждани на трети държави, които кандидатстват за пребиваване в държава членка като научни работници с цел осъществяване на изследователски проект, тъй като те попадат в обхвата на Директива 2005/71/ЕО на Съвета ⁽²⁾.
- (44) Доколкото целите на настоящата директива, а именно въвеждане на специална процедура за приемане и приемането на условия за влизане и пребиваване на граждани на трети държави, преместени при вътрешнокорпоративни трансфери, не могат да бъдат постигнати в достатъчна степен от държавите членки, а поради обхвата и последиците от предвиденото действие могат да бъдат по-добре постигнати на равнището на Съюза, Съюзът може да приеме мерки в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 от Договора за Европейския съюз (ДЕС). В съответствие с принципа на пропорционалност, уреден в същия член, настоящата директива не надхвърля необходимото за постигането на тези цели.
- (45) С настоящата директива се съблюдават основните права и принципите, признати в Хартата на основните права на Европейския съюз, която на свой ред доразвива правата, произтичащи от социалните харти, приети от Съюза и от Съвета на Европа.

⁽¹⁾ Регламент (ЕС) № 1231/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 24 ноември 2010 г. за разширяване обхвата на Регламент (ЕО) № 883/2004 и на Регламент (ЕО) № 987/2009 по отношение на гражданите на трети държави, които все още не са обхванати от тези регламенти единствено на основание тяхното гражданство (ОВ L 344, 29.12.2010 г., стр. 1).

⁽²⁾ Директива 2005/71/ЕО на Съвета от 12 октомври 2005 г. относно специфична процедура за прием на граждани от трети страни за целите на провеждане на научноизследователска дейност (ОВ L 289, 3.11.2005 г., стр. 15).

- (46) В съответствие със Съвместната политическа декларация на държавите членки и на Комисията относно обяснителните документи от 28 септември 2011 г. ⁽¹⁾ държавите членки са поели ангажимент в обосновани случаи да прилагат към съобщението за своите мерки за транспониране един или повече документи, обясняващи връзката между елементите на дадена директива и съответстващите им части от националните инструменти за транспониране. По отношение на настоящата директива законодателят смята, че предоставянето на такива документи е обосновано.
- (47) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 21 относно позицията на Обединеното кралство и Ирландия по отношение на пространството на свобода, сигурност и правосъдие, приложен към ДЕС и ДФЕС, и без да се засяга член 4 от посочения протокол, тези държави членки не участват в приемането на настоящата директива и не са обвързани от нея, нито от нейното прилагане.
- (48) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 22 относно позицията на Дания, приложен към ДЕС и ДФЕС, Дания не участва в приемането на настоящата директива и не е обвързана от нея, нито от нейното прилагане,

ПРИЕХА НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

ГЛАВА I

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 1

Предмет

С настоящата директива се установяват:

- а) условията за влизане и пребиваване за повече от 90 дни на територията на държавите членки и правата на граждани на трети държави и на членове на техните семейства в рамките на вътрешнокорпоративен трансфер;
- б) условията за влизане и пребиваване и правата на посочените в буква а) граждани на трети държави в държави членки, различни от държавата членка, която е издала първо на гражданина на трета държава разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, въз основа на настоящата директива.

Член 2

Обхват

1. Настоящата директива се прилага за граждани на трети държави, които по време на кандидатстването за приемане пребивават извън територията на държавите членки и кандидатстват да бъдат приети или които са били приети на територията на държава членка съгласно условията на настоящата директива, в рамките на вътрешнокорпоративен трансфер в качеството на ръководители, специалисти или служители стажанти.
2. Настоящата директива не се прилага за граждани на трети държави, които:
 - а) кандидатстват за пребиваване в държава членка в качеството си на научни работници по смисъла на Директива 2005/71/ЕО за целите на провеждане на научноизследователски проект;
 - б) по силата на споразумения между Съюза и неговите държави членки с трети държави се ползват с право на свободно движение, равностойно на това на гражданите на Съюза, или са наети от предприятие, установено в тези трети държави;

⁽¹⁾ ОВ С 369, 17.12.2011 г., стр. 14.

- в) са командировани в рамките на Директива 96/71/ЕО;
 - г) извършват дейност като самостоятелно заети работници;
 - д) са получили задача от агенции за заетост, агенции за временна заетост или от други предприятия, ангажирани с осигуряването на труд под надзора и насоките на друго предприятие;
 - е) са приети за редовни студенти или които преминават краткосрочно практическо обучение под ръководството на наставник като част от образованието си.
3. Настоящата директива не засяга правото на държавите членки да издават разрешения за пребиваване, различни от разрешенията за лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, попадащи в обхвата на настоящата директива, на граждани на трета държава за цели, свързани със заетост, които не попадат в обхвата на настоящата директива.

Член 3

Определения

За целите на настоящата директива се прилагат следните определения:

- а) „гражданин на трета държава“ означава всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 20, параграф 1 от ДФЕС;
- б) „вътрешнокорпоративен трансфер“ означава временно командироване с цел работа или обучение на гражданин на трета държава, който по време на кандидатстването за разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, пребивава извън територията на държавите членки, от предприятие, установено извън територията на държава членка, с което гражданинът на трета държава е обвързан с трудов договор преди и по време на трансфера, в структура, принадлежаща към предприятието или към същата група предприятия, установено(а) в посочената държава членка, и когато е приложимо — мобилност между приемащи структури, установени в една или няколко втори държави членки;
- в) „лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер“ означава всеки гражданин на трета държава, който по време на кандидатстването за разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, пребивава извън територията на държавите членки и който е преместен при вътрешнокорпоративен трансфер;
- г) „приемаща структура“ означава структурата, в която е преместено лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, без оглед на нейната правна форма, установена, в съответствие с националното право, на територията на държава членка;
- д) „ръководител“ означава лице, което заема висша длъжност и изпълнява основно ръководни функции в приемащата структура и чиято работа се контролира или направлява като цяло от съвет на директорите, от акционери на дружеството или от еквивалентен орган; тази длъжност включва: управление на приемащата структура или на подразделение или отдел на приемащата структура; упражняване на контрол и надзор върху работата на другите професионални или управленски кадри и служители, извършващи контрол; притежаване на правомощията да дава препоръки при назначаване, освобождаване от длъжност или други действия по отношение на персонала;
- е) „специалист“ означава лице, което работи в групата предприятия и притежава специализирани знания, които са от съществено значение за областите на дейност, техниките или управлението на приемащата структура. При оценката на неговите знания се отчитат не само специфичните за приемащата структура знания, но и дали лицето има високо ниво на квалификация, включително подходящ професионален опит за даден вид работа или дейност, изискващи специфични технически познания, включително евентуалната му принадлежност към акредитирана професия;
- ж) „служител стажант“ означава лице с висше образование, което е преместено в приемаща структура с цел професионално развитие или обучение в областта на стопанските техники или методи и което получава заплащане по време на трансфера;
- з) „членове на семейството“ означава гражданите на трети държави, посочени в член 4, параграф 1 от Директива 2003/86/ЕО на Съвета⁽¹⁾;
- и) „разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер“ означава разрешение с обозначението „ICT“, което дава право на титуляря на разрешението да пребивава и работи на територията на първата държава членка и, когато е приложимо, на втората държава членка, съгласно условията на настоящата директива;

⁽¹⁾ Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 г. относно правото на събиране на семейството (ОВ L 251, 3.10.2003 г., стр. 12).

- й) „разрешение за дългосрочна мобилност“ означава разрешение с обозначението „mobile ICT“, което дава право на титуляря на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, да пребивава и работи на територията на втората държава членка съгласно условията на настоящата директива;
- к) „единна процедура за кандидатстване“ означава процедура, при която въз основа на заявление за издаване на разрешение за пребиваване и работа на гражданин на трета държава на територията на държава членка се взема решение по това заявление;
- л) „група от предприятия“ означава две или повече предприятия, признати за свързани съгласно националното право по следните начини: едно предприятие по отношение на друго предприятие пряко или непряко — притежава преимуществен дял от записания капитал на това предприятие; контролира по-голямата част от гласовете, свързани с емитирания от това предприятие акционерен капитал; има право да назначава повече от половината членове на административния, управителния или надзорния орган на това предприятие; или предприятията се намират под единното управление на предприятието майка;
- м) „първа държава членка“ означава държавата членка, която първа издава на гражданина на трета държава разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер;
- н) „втора държава членка“ означава всяка държава членка, различна от първата държава членка, в която лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, възнамерява да упражнява или упражнява правото на мобилност по смисъла на настоящата директива;
- о) „регламентирана професия“ означава регламентирана професия съгласно определението в член 3, параграф 1, буква а) от Директива 2005/36/ЕО.

Член 4

По-благоприятни разпоредби

1. Настоящата директива се прилага, без да се засягат по-благоприятните разпоредби на:
 - а) правото на Съюза, включително на двустранни и многостранни споразумения между Съюза и неговите държави членки, от една страна, и една или повече трети държави, от друга страна;
 - б) двустранните или многостранните споразумения, сключени между една или повече държави членки и една или повече трети държави.
2. Настоящата директива не засяга правото на държавите членки да приемат или запазят по-благоприятни разпоредби за граждани на трети държави, за които директивата се прилага във връзка с член 3, буква и) и членове 15, 18 и 19.

ГЛАВА II

УСЛОВИЯ ЗА ПРИЕМАНЕ

Член 5

Критерии за приемане

1. Без да се засяга член 11, параграф 1 гражданинът на трета държава, който кандидатства за приемане съгласно условията на настоящата директива, или приемащата структура:
 - а) представя доказателство, че приемащата структура и предприятието, установено в трета държава, принадлежат към едно и също предприятие или група предприятия;
 - б) представя доказателство за работа в рамките на същото предприятие или група предприятия за период от поне три до дванадесет месеца без прекъсване непосредствено преди датата на вътрешнокорпоративния трансфер — за ръководителите и специалистите, и от поне три до шест месеца без прекъсване — за служителите стажанти;
 - в) представя трудов договор и, при необходимост, документ за описание на дейността от работодателя, съдържащи:
 - i) данни за продължителността на трансфера и местонахождението на приемащата структура или структури;
 - ii) доказателство, че гражданинът на третата държава поема длъжност като ръководител, специалист или служител стажант в приемащата структура или структури в съответната държава членка;

- iii) възнаграждението, както и останалите условия и ред за трудова заетост по време на вътрешнокорпоративния трансфер;
- iv) доказателство, че гражданинът на трета държава ще може да се върне след края на вътрешнокорпоративния трансфер в структура, която принадлежи към това предприятие или група от предприятия и която е установена в трета държава;
- г) представя доказателство, че гражданинът на трета държава притежава професионалната квалификация и опит, необходими в приемащата структура, в която предстои да бъде преместен като ръководител или специалист, или когато става въпрос за служители стажанти — изискваното висше образование;
- д) когато е приложимо, представя документи, удостоверяващи, че гражданинът на трета държава отговаря на условията, предвидени в националното право на съответната държава членка за упражняването от граждани на Съюза на регламентираната професия, за която се отнася заявлението;
- е) представя валиден документ за пътуване на гражданина на трета държава съгласно определеното в националното право, както и заявление за издаване на виза или виза, ако е необходимо; държавите членки могат да изискват срокът на валидност на документа за пътуване да обхваща поне срокът на валидност на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер;
- ж) без да се засягат съществуващите двустранни споразумения, представя доказателство за притежаване или, ако е предвидено в националното право, за кандидатстване за здравно осигуряване, покриващо всички рискове, които обикновено се покриват за гражданите на съответната държава членка, за периода, през който това осигуряване и съответните права на обезщетения не се предоставят във връзка със или в резултат на извършването на работа в тази държава членка.

2. Държавите членки могат да поискат от заявителя да представи посочените в параграф 1, букви а), в), г), д) и ж) документи на официалния език на съответната държава членка.

3. Държавите членки могат да изискат от заявителя да представи най-късно към момента на издаване на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, адреса на съответния гражданин на трета държава на територията на държавата членка.

4. Държавите членки изискват:

- а) по време на трансфера на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, всички условия в законовите и подзаконовите актове и в административните разпоредби и/или в колективните трудови договори с общо приложение, които са приложими за командировани работници в подобна ситуация в съответните сектори на заетост, да бъдат изпълнени по време на вътрешнокорпоративния трансфер във връзка с условията и реда за полагане на труд, различни от възнаграждението;

При отсъствие на система за деклариране на колективните трудови договори за договори с общо приложение, държавите членки могат да се основат на колективните трудови договори, които обикновено са приложими за всички подобни предприятия в съответния географски район и съответната професия или отрасъл, и/или на колективни трудови договори, които са сключени от най-представителните организации на работодатели и на работници на национално равнище и които се прилагат на цялата територия на тези държави членки;

- б) възнаграждението, отпуснато на гражданина на трета държава през целия период на вътрешнокорпоративния трансфер, да не бъде по-неблагоприятно от възнаграждението, давано на граждани на държавата членка, в която се извършва трудовата дейност, които заемат подобни длъжности в съответствие с приложимите закони или колективни трудови договори или практики в държавата членка, където е установена приемащата структура.

5. Въз основа на документите, представени в съответствие с параграф 1, държавите членки могат да изискат лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, да разполага с достатъчно средства за времето на престоя си, за да издържа себе си и членовете на семейството си, без да се налага да прибегва до системите за социално подпомагане на държавите членки.

6. В допълнение към доказателствата, изисквани по параграф 1, от всеки гражданин на трета държава, кандидатстващ да бъде приет като служител стажант, може да се изиска да представи споразумение за обучение, свързано с подготовката на неговата бъдеща позиция в рамките на предприятието или групата от предприятия, включително описание на програмата за обучение, в която се посочва, че целта на престоя е обучение на служителя стажант с цел професионално развитие или обучение в областта на стопанските техники или методи, както и продължителността на програмата и условията, при които служителят стажант ще бъде ръководен по време на програмата.

7. В хода на процедурата за кандидатстване заявителят уведомява компетентните органи на съответната държава членка за всяка промяна, която засяга критериите за приемане, посочени в настоящия член.

8. За целите на настоящата директива не се приемат граждани на трети държави, за които се счита, че представляват заплаха за обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве.

Член 6

Обем на приема

Настоящата директива не засяга правото на държавата членка да определя броя на приеманите граждани на трети държави в съответствие с член 79, параграф 5 от ДФЕС. На тази основа заявлението за разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, може да бъде или счетено за недопустимо или да бъде отхвърлено.

Член 7

Основания за отхвърляне

1. Държавите членки отхвърлят подадено заявление за разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, във всеки един от следните случаи:

- а) когато не е спазен член 5;
- б) когато представените документи са били придобити чрез измама или са били подправени или преправени;
- в) когато приемащата структура е била създадена с основната цел да улеснява влизането на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер;
- г) когато е достигната максималната продължителност на престоя съгласно определеното в член 12, параграф 1.

2. Държавите членки отхвърлят, ако това е уместно, дадено заявление, когато работодателят или приемащата структура са били санкционирани в съответствие с националното право за недеклаиран труд и/или незаконно наемане на работа.

3. Държавите членки могат да отхвърлят подадено заявление за разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, във всеки един от следните случаи:

- а) когато работодателят или приемащата структура не са изпълнили техните законови задължения, свързани със социалната сигурност, данъчното облагане, трудовите права или условията на работа;
- б) когато стопанската дейност на работодателя или на приемащата структура подлежи на ликвидация или е прекратена съгласно производство по несъстоятелност в съответствие с националното право или не се осъществява икономическа дейност;
- в) когато целта или последствието от временното присъствие на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е да се намеси или по друг начин да повлияе върху резултатите от трудовоправен управленски спор или преговори.

4. Държавите членки могат да отхвърлят заявление за разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, на основание, посочено в член 12, параграф 2.

5. Без да се засяга параграф 1, при всяко решение за отхвърляне на заявление се вземат предвид конкретните обстоятелства по случая, като се зачита принципът на пропорционалност.

Член 8

Отнемане или неподновяване на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер

1. Държавите членки отнемат разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, във всеки един от следните случаи:

- а) когато разрешението е било придобито чрез измама, било е подправено или преправено;
- б) когато лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, пребивава в съответната държава членка с цел, различна от тази, за която е получило разрешение за пребиваване;
- в) когато приемащата структура е създадена с основната цел да улеснява влизането на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер.

2. Държавите членки отнемат, ако това е уместно, разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, когато работодателят или приемашата структура са били санкционирани в съответствие с националното право за недеklarиран труд и/или незаконно наемане на работа.
3. Държавите членки отказват да подновят разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, във всеки един от следните случаи:
 - а) когато разрешението е било придобито чрез измама, било е подправено или преправено;
 - б) когато лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, пребивава в съответната държава членка с цел, различна от тази, за която е получило разрешение за пребиваване;
 - в) когато приемашата структура е била създадена с основната цел да улеснява влизането на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер;
 - г) когато е достигната максималната продължителност на престоя съгласно определеното в член 12, параграф 1.
4. Държавите членки отказват, когато е уместно, да подновят разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, когато работодателят или приемашата структура са били санкционирани в съответствие с националното право за недеklarиран труд и/или незаконно наемане на работа.
5. Държавите членки могат да отнемат или да откажат да подновят разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, във всеки един от следните случаи:
 - а) когато член 5 не е спазен или вече не се спазва;
 - б) когато работодателят или приемашата структура не са изпълнили техните законови задължения, свързани със социалната сигурност, данъчното облагане, трудовите права или условията на работа;
 - в) когато дейността на работодателя или на приемашата структура подлежи на ликвидация или е прекратена съгласно производство по несъстоятелност в съответствие с националното право, или не се осъществява икономическа дейност;
 - г) когато лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, не е спазило определените в членове 21 и 22 правила относно мобилността.
6. Без да се засягат параграфи 1 и 3, при всяко решение за отнемане или за отказ за подновяване на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, се вземат предвид конкретните обстоятелства по случая, като се зачита принципът на пропорционалност.

Член 9

Санкции

1. Държавите членки могат да потърсят от приемашата структура отговорност за неспазване на условията за приемане, престой и мобилност, установени в настоящата директива.
2. Съответната държава членка предвижда санкции когато от приемашата структура се търси отговорност съгласно параграф 1. Тези санкции са ефективни, пропорционални и възпиращи.
3. Държавите членки предвиждат мерки за предотвратяване на евентуални злоупотреби и за санкциониране на нарушения на настоящата директива. Мерките включват наблюдение, оценка и когато е подходящо — проверки, в съответствие с националното право или административната практика.

ГЛАВА III

ПРОЦЕДУРА И РАЗРЕШЕНИЕ

Член 10

Достъп до информация

1. Държавите членки създават условия за лесен достъп на заявителите до информацията относно всички документи, необходими за подаването на заявление, и до информацията относно влизането и пребиваването, включително правата и задълженията на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, и на членовете на неговото семейство, както и съответните процедурни гаранции. Държавите членки също така предоставят лесно достъпна информация за процедурите, приложими за краткосрочната мобилност съгласно член 21, параграф 2 и за дългосрочната мобилност съгласно член 22, параграф 1.

2. Съответните държави членки предоставят на приемащата структура информация за правото на държавите членки да налагат санкции в съответствие с членове 9 и 23.

Член 11

Заявления за разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер или разрешение за дългосрочна мобилност

1. Държавите членки определят дали заявлението трябва да се подаде от гражданина на трета държава или от приемащата структура. Държавите членки могат също така да решат да дадат възможност за подаване на заявление от който и да е от двамата.
2. Заявлението за разрешение за вътрешнокорпоративен трансфер се подава, докато съответният гражданин на трета държава пребивава извън територията на държавата членка, в която кандидатства да бъде приет.
3. Заявлението за разрешение за вътрешнокорпоративен трансфер се подава до органите на държавата членка, в която се осъществява първият престой. Когато първият престой не е най-дългият, заявлението се подава до органите на държавата членка, в която ще се осъществи най-дългият като цяло престой по време на трансфера.
4. Държавите членки определят кои органи са компетентни да приемат заявлението и да издават разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер или разрешение за дългосрочна мобилност.
5. Заявителят има право да подаде заявление в рамките на единна процедура за кандидатстване.
6. Опростени процедури във връзка с издаването на разрешения на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, на разрешения за дългосрочна мобилност, на разрешения за членове на семейството на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, както и на визи, могат да се предоставят на структури, на предприятия или групи предприятия, които са били признати за тази цел от държавите членки в съответствие с националното им право или административна практика.

Признаването подлежи на редовна преоценка.

7. Опростените процедури, предвидени в параграф 6, включват най-малкото:
 - а) освобождаване на заявителя от задължението да представи някои от доказателствата, посочени в член 5 или в член 22, параграф 2, буква а);
 - б) ускорена процедура за приемане, позволяваща разрешенията на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, както и разрешенията за дългосрочна мобилност, да се издават в по-кратък срок от посочения в член 15, параграф 1 или в член 22, параграф 2, буква б); и/или
 - в) улеснени и/или ускорени процедури във връзка с издаване на изискваните визи.
8. Структури или предприятия или групи предприятия, които са признати в съответствие с параграф 6, уведомяват своевременно и във всеки случай не по-късно от 30 дни съответният орган за всяка промяна, свързана с условията за признаване.
9. Държавите членки предвиждат подходящи санкции, включително отмяна на признаването, в случай че не бъде уведомен съответният орган.

Член 12

Продължителност на вътрешнокорпоративния трансфер

1. Максималната продължителност на вътрешнокорпоративен трансфер е три години за ръководители и специалисти и една година за служители стажанти, след което те трябва да напуснат територията на държавите членки, освен ако не получат разрешение за пребиваване на друго основание в съответствие с правото на Съюза или националното право.

2. Без да се засягат задълженията съгласно международни споразумения, държавите членки могат да изискват изтичането на срок до шест месеца между края на максималния срок за трансфер, посочен в параграф 1, и подаването на друго заявление, отнасящо се до същия гражданин на трета държава, за целите на настоящата директива в същата държава членка.

Член 13

Разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер

1. На лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, които отговарят на критериите за приемане, предвидени в член 5, и за които компетентните органи са взели положително решение, се издава разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер.
2. Срокът на валидност на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е най-малко една година или е равен на срока на трансфера на територията на съответната държава членка, като се прилага по-краткият срок, и може да бъде удължен до максимум три години за ръководители и специалисти и една година за служители стажанти.
3. Разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, се издава от компетентните органи на държавата членка, като се използва единният формат, предвиден в Регламент (ЕО) № 1030/2002.
4. В рубриката „Категория“ в съответствие с точка 6.4, буква а), от приложението към Регламент (ЕО) № 1030/2002 държавите членки вписват „ІСТ“.

Държавите членки могат да добавят това обозначение и на официалния си език или езици.

5. Държавите членки не издават допълнителни разрешения, по-специално разрешения за работа от какъвто и да е тип.
6. Държавите членки могат да посочат допълнителна информация, свързана с трудовата дейност на гражданина на трета държава по време на вътрешнокорпоративния трансфер, във вид на документ на хартия и/или да съхраняват тези данни в електронен формат, както е посочено в член 4 от Регламент (ЕО) № 1030/2002 и точка 16, буква а) от приложението към него.
7. Съответната държава членка предоставя на гражданите на трети държави, чиито заявления са били приети, всички улеснения за получаване на изискваната виза.

Член 14

Промени, засягащи условията за приемане по време на престоя

Заявителят уведомява компетентните органи на съответната държава членка за всяка промяна по време на престоя, която засяга условията за приемане, посочени в член 5.

Член 15

Процедурни гаранции

1. Компетентните органи на съответната държава членка приемат решение по заявлението за разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, или за неговото подновяване и уведомяват заявителя в писмена форма за това решение, в съответствие с процедурите за уведомяване съгласно националното право, възможно най-скоро, но не по-късно от 90 дни от датата на подаване на пълното заявление.

2. Ако информацията или документите, предоставени в подкрепа на заявлението, са непълни, компетентните органи уведомяват заявителя в разумен срок за изискваната допълнителна информация и определят разумен срок за предоставянето ѝ. Срокът, посочен в параграф 1, се спира, докато компетентните органи получат изискваната допълнителна информация.
3. На заявителя се предоставят в писмена форма основанията за взето решение, с което дадено заявление се обявява за недопустимо, или заявлението се отхвърля или за отказ за подновяване на разрешението. Основанията за решение за отнемане на разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, се предоставят в писмена форма на съответното лице и на приемащата структура.
4. Всяко решение, с което дадено заявление се обявява за недопустимо, или за отхвърляне на заявлението, за отказ за подновяване или за отнемане на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, подлежи на обжалване в съответната държава членка в съответствие с националното право. В писменото уведомление се посочват съдът или административният орган, пред който може да се подаде жалба, както и срокът за подаване на жалбата.
5. В рамките на срока, посочен в член 12, параграф 1, на заявителя се разрешава да подаде заявление за подновяване преди изтичането на срока на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер. Държавите членки могат да определят максимален срок за подаване на заявление за подновяване, който е 90 дни преди изтичането на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер.
6. Когато валидността на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, изтече по време на процедурата за подновяване, държавите членки разрешават на въпросното лице да остане на тяхна територия, докато компетентните органи вземат решение относно заявлението. В такъв случай те могат да издадат — когато това се изисква от националното право — национални разрешения за временно пребиваване или равностойни на тях разрешения.

Член 16

Такси

Държавите членки могат да изискат заплащането на такси за обработката на заявленията в съответствие с настоящата директива. Размерът на тези такси не може да бъде несъразмерен или прекомерен.

ГЛАВА IV

ПРАВА

Член 17

Права на основание разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер

В рамките на срока на валидност на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, титулярят се ползва най-малко със следните права:

- а) право на влизане и престой на територията на първата държава членка;
- б) свободен достъп до цялата територия на първата държава членка, в съответствие с националното ѝ право;
- в) право да упражняват определена трудова дейност, позволена съгласно разрешението, в съответствие с националното право на всяка приемаща структура, принадлежаща към предприятието или групата предприятия в първата държава членка

Правата, посочени в първа алинея, букви а)-в) от настоящия член, се упражняват във втората държава членка в съответствие с член 20.

Член 18

Право на равно третиране

1. Независимо от приложимото към трудовото правоотношение право и без да се засяга член 5, параграф 4, буква б), лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, които са приети съгласно настоящата директива, се ползват най-малкото от равно третиране с лицата, обхванати от Директива 96/71/ЕО, по отношение на реда и условията на заетост в съответствие с член 3 от Директива 96/71/ЕО в държавата членка, в която се извършва работата.

2. Лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, се ползват от равно третиране с гражданите на държавата членка, в която се извършва работата, по отношение на:
- а) свободата на сдружаване, принадлежност и членство в организация на работници или работодатели или във всяка друга организация, чиито членове упражняват определена професия, включително правата и предимствата, които тези организации предлагат, без да се засягат националните разпоредби в областта на обществения ред и обществената сигурност;
 - б) признаването на дипломи, удостоверения и други професионални квалификации в съответствие с приложимите национални процедури;
 - в) разпоредбите на националното право във връзка с клоновете на социалната сигурност, определени в член 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004, освен ако не се прилага правото на държавата на произход по силата на двустранни споразумения или на националното право на държавата членка, в която се извършва работата, като се гарантира, че лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е обхванато от законодателството в областта на социалната сигурност в една от тези държави. В случай на мобилност в рамките на ЕС и без да се засягат двустранните споразумения, гарантиращи, че лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е обхванато от националното право на държавата на произход, се прилага съответно Регламент (ЕС) № 1231/2010;
 - г) без да се засягат Регламент (ЕС) № 1231/2010 и двустранните споразумения, изплащането на законоустановени пенсии за старост, инвалидност и смърт, основани на предишната заетост на лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, и придобити от лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, които се преместват в трета държава, или преживелите съпрузи на такива лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, които пребивават в трета държава и чиито права произтичат от тези на лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, в съответствие със законодателството, установено в член 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004, при същите условия и в същия размер като гражданите на съответната държава членка, когато те се преместват в трета държава;
 - д) достъпа до стоки и услуги и доставянето на стоки и услуги за обществеността, с изключение на процедури за жилищно настаняване, предвидени в националното право, без да се засяга свободата на договаряне в съответствие с правото на Съюза и националното право, и услуги, предоставяни от публични служби по заетостта.

Двустранните споразумения или националното право, посочени в настоящия параграф, представляват международни споразумения или разпоредби на държавите членки по смисъла на член 4.

3. Без да се засяга Регламент (ЕС) № 1231/2010, държавите членки могат да решат, що се отнася до семейните обезщетения, параграф 2, буква в) да не се прилага за лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, на които е дадено разрешение за престой и работа на територията на дадена държава членка за срок, ненадвишаващ девет месеца.

4. Настоящият член не засяга правото на държавите членки да отнемат или да отказват да подновят разрешението в съответствие с член 8.

Член 19

Членове на семейството

1. Директива 2003/86/ЕО се прилага в първата държава членка и във вторите държави членки, които предоставят на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, възможността за престой и работа на тяхна територия в съответствие с член 22 от настоящата директива, при спазване на посочените в настоящия член дерогации.

2. Чрез дерогация от член 3, параграф 1 и член 8 от Директива 2003/86/ЕО събирането на семейството в държавите членки не е обвързано с изискването титулярят на издаденото от тези държави членки въз основа на настоящата директива разрешение да има реални перспективи да получи право на постоянно пребиваване и да е пребивавал в продължение на определен минимален срок.

3. Чрез дерогация от член 4, параграф 1, трета алинея и член 7, параграф 2 от Директива 2003/86/ЕО държавите членки могат да прилагат посочените в тези членове мерки за интегриране само след като съответните лица получат право на събиране на семейството.

4. Чрез дерогация от член 5, параграф 4, първа алинея от Директива 2003/86/ЕО дадена държава членка издава разрешения за пребиваване на членовете на семейството, ако условията за събиране на семейството са изпълнени в рамките на 90 дни от датата на подаване на пълно заявление. Когато заявлението за разрешение за пребиваване на членовете на

семейството на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, се подава по едно и също време, компетентният орган на държавата членка разглежда заявлението за разрешение за пребиваване на членовете на семейството на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, едновременно със заявлението за разрешение на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, или разрешението за дългосрочна мобилност. Прилагат се съответно процедурните гаранции по член 15.

5. Чрез дерогация от член 13, параграф 2 от Директива 2003/86/ЕО срокът на валидност на разрешенията за пребиваване на членовете на семейството в дадена държава членка изтича, като общо правило, на същата дата като този на разрешението на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, или на разрешението за дългосрочна мобилност, издадени от същата държава членка.

6. Чрез дерогация от член 14, параграф 2 от Директива 2003/86/ЕО и без да се засяга принципът за отдаване на предпочитание на граждани на Съюза, посочен в относимите разпоредби на съответните актове за присъединяване, членовете на семейството на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, получили право на събиране на семейството, имат право да бъдат наемани по трудови договори и да осъществяват дейност като самостоятелно заети лица на територията на държавата членка, издала разрешението за пребиваване член на семейството.

ГЛАВА V

МОБИЛНОСТ В РАМКИТЕ НА ЕС

Член 20

Мобилност

Граждани на трета държава, които притежават валидно разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, издадено от първата държава членка, могат — въз основа на това разрешение и на валиден документ за пътуване и при условията, предвидени в членове 21 и 22 и като се спазват изискванията на член 23 — да влизат, да осъществяват престой и да работят в една или няколко държави членки.

Член 21

Краткосрочна мобилност

1. Граждани на трета държава, които притежават валидно разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, издадено от първата държава членка, имат право на престой в която и да е втора държава членка и право на работа във всяка друга структура, установена в последната държава членка и принадлежаща към същото предприятие или група предприятия, за срок до 90 дни в рамките на всеки период от 180 дни за всяка държава членка, при спазване на предвидените в настоящия член условия.

2. Втората държава членка може да изиска приемащата структура в първата държава членка да уведоми първата държава членка и втората държава членка за намерението на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, да работи в структура, установена във втората държава членка.

В тези случаи втората държава членка дава възможност уведомлението да се осъществи:

- а) или по време на кандидатстването в първата държава членка, където на този етап вече е предвидена мобилността към втората държава членка; или
 - б) след като лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е било прието в първата държава членка — веднага след като се узнае за планираната мобилност към втората държава членка.
3. Втората държава членка може да изиска уведомлението да включва предоставяне на следните документи и информация:
- а) доказателство, че приемащата структура във втората държава членка и предприятието, установено в трета държава, принадлежат към едно и също предприятие или група предприятия;
 - б) трудов договор и, при необходимост, документ за описание на дейността, изпратени в първата държава членка в съответствие с член 5, параграф 1, буква в);

- в) когато е приложимо, документи, удостоверяващи, че лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, отговаря на условията, предвидени в националното право на съответната държава членка за упражняването от граждани на Съюза на регламентираната професия, за която се отнася заявлението;
- г) валиден документ за пътуване, съгласно предвиденото в член 5, параграф 1, буква е); и
- д) когато това не е уточнено в никой от посочените по-горе документи — планираната продължителност и датите на мобилността.

Втората държава членка може да изиска тези документи и тази информация да бъдат представени на н официален език на тази държава членка.

4. Когато уведомлението е направено в съответствие с параграф 2, буква а) и втората държава членка не е повдигнала възражения пред първата държава членка в съответствие с параграф 6, мобилността на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, към втората държава членка може да се осъществи във всеки момент в рамките на срока на валидност на разрешението на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер.

5. Когато уведомлението е направено в съответствие с параграф 2, буква б), мобилността може да се предприеме след уведомление до втората държава членка — незабавно или във всеки момент след това в рамките на срока на валидност на разрешението на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер.

6. Въз основа на посоченото в параграф 2 уведомление втората държава членка може да повдигне възражение срещу мобилността на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, на своя територия в срок от 20 дни след получаване на уведомлението, когато:

- а) не са спазени условията по член 5, параграф 4, буква б) или по параграф 3, буква а), в) или г) от настоящия член;
- б) представените документи са били придобити чрез измама подправени или преправени;
- в) е достигната максималната продължителност на престоя съгласно член 12, параграф 1 или параграф 1 от настоящия член.

Компетентните органи на втората държава членка информират незабавно компетентните органи на първата държава членка и приемащата структура в първата държава членка относно възраженията си срещу мобилността.

7. Когато втората държава членка повдигне възражения срещу мобилността в съответствие с параграф 6 от настоящия член и мобилността още не е започнала, лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, няма право да работи във втората държава членка като част от вътрешнокорпоративен трансфер. Когато мобилността вече е започнала, се прилага член 23, параграфи 4 и 5.

8. Когато разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е подновено от първата държава членка с максималния срок, предвиден в член 12, параграф 1, подновеното разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, продължава да дава право на своя титуляр да работи във втората държава членка, като се спазва условието за максималния срок, предвиден в параграф 1 от настоящия член.

9. На лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, за които се счита, че представляват заплаха за общественения ред, обществената сигурност или общественото здраве, не се разрешава влизане или престой на територията на втората държава членка.

Член 22

Дългосрочна мобилност

1. По отношение на граждани на трета държава, които притежават валидно разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, издадено от първата държава членка, и които възнамеряват да осъществяват престой в която и да е втора държава членка и да работят в друга(и) структура(и), установена(и) в последната държава членка и принадлежащи към същото предприятие или група предприятия за повече от 90 дни за всяка държава членка, втората държава членка може да реши:

- а) да приложи член 21 и да позволи на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, да осъществи престой и да работи на нейната територия въз основа на разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, издадено от първата държава членка, по време на срока на валидност на това разрешение; или
- б) да приложи процедурата, предвидена в параграфи 2—7.

2. Когато е подадено заявление за дългосрочна мобилност:

- а) втората държава членка може да изиска от заявителя да представи някои или всички посочени по-долу документи, когато втората държава членка ги изисква при подаване на първоначално заявление:
- i) доказателство, че приемащата структура във втората държава членка и предприятието, установено в трета държава, принадлежат към едно и също предприятие или група предприятия;
 - ii) трудов договор и, при необходимост, документ за описание на дейността, съгласно предвиденото в член 5, параграф 1, буква в);
 - iii) когато е приложимо, документи, удостоверяващи, че гражданинът на трета държава отговаря на условията, предвидени в националното право на съответната държава членка за упражняването от граждани на Съюза на регламентираната професия, за която се отнася заявлението;
 - iv) валиден документ за пътуване, съгласно предвиденото в член 5, параграф 1, буква е);
 - v) доказателство, че лицето притежава или, ако е предвидено от националното право, че е кандидатствало за здравно осигуряване, съгласно предвиденото в член 5, параграф 1, буква ж).

Втората държава членка може да изиска от заявителя да представи най-късно към момента на издаване на разрешението за дългосрочна мобилност, адреса на съответното лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, на територията на втората държава членка.

Втората държава членка може да изиска тези документи и тази информация да бъдат представени на официален език на тази държава членка;

- б) втората държава членка взема решение относно заявлението за дългосрочна мобилност и уведомява писмено заявителя за него във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 90 дни, считано от датата на подаване на заявлението и документите, предвидени в буква а), до компетентните органи на втората държава членка;
- в) за подаване на заявлението не е необходимо лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, да напуска територията на държавите членки и не се изисква да има виза;
- г) лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, има право да работи във втората държава членка до момента, в който компетентните органи вземат решение относно заявлението за дългосрочна мобилност, при условие че:
- i) не е изтекъл срокът, посочен в член 21, параграф 1, нито срокът на валидност на издаденото от първата държава членка разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, както и
 - ii) ако втората държава членка изиска това — пълното заявление е било представено на втората държава членка поне 20 дни, преди да започне дългосрочната мобилност на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер;
- д) заявление за дългосрочна мобилност не може да бъде подадено по същото време като уведомление за краткосрочна мобилност. Когато след започването на краткосрочната мобилност на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, възникне необходимост от дългосрочна мобилност, втората държава членка може да поиска заявлението за дългосрочна мобилност да бъде подадено най-малко 20 дни преди края на срока на краткосрочна мобилност.

3. Държавите членки могат да отхвърлят заявление за дългосрочна мобилност, когато:

- а) не са изпълнени условията по параграф 2, буква а) от настоящия член или не са спазени критериите по член 5, параграф 4, 5 или 8;
- б) е приложимо някое от основанията, посочени в член 7, параграф 1, буква б) или г) или член 7, параграф 2, 3 или 4; или
- в) срокът на разрешението на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, изтече по време на процедурата.

4. Когато втората държава членка вземе положително решение относно заявлението за дългосрочна мобилност, съгласно посоченото в параграф 2, на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, се издава разрешение за дългосрочна мобилност, което дава на това лице възможност за престой и работа на нейната територия. Това разрешение се издава като се използва единният формат, установен в Регламент (ЕО) № 1030/2002. В рубриката „Категория“ в съответствие с точка 6.4, буква а) от приложението към Регламент (ЕО) № 1030/2002 държавите членки вписват: „mobile ICT“. Държавите членки могат да добавят това обозначение и на официалния си език или езици.

Държавите членки могат да посочат допълнителна информация, свързана с трудовата дейност по време на дългосрочната мобилност на лицето, преместено при вътрешнокорпоративния трансфер, във вид на документ на хартия и/или да съхраняват тези данни в електронен формат, както е посочено в член 4 от Регламент (ЕО) № 1030/2002 и точка 16, буква а) от приложението към него.

5. Подновяването на разрешение за дългосрочна мобилност не засяга разпоредбите на член 11, параграф 3.

6. Втората държава членка информира компетентните органи на първата държава членка, когато издава разрешение за дългосрочна мобилност.

7. Когато дадена държава членка взема решение относно заявление за дългосрочна мобилност, се прилагат съответно член 8, член 15, параграфи 2—6 и член 16.

Член 23

Гаранции и санкции

1. Когато разрешението на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е издадено от държава членка, която не прилага изцяло достиженията на правото от Шенген, и въпросното лице пресече външна граница, втората държава членка има право да поиска като доказателство, че лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, се придвижва към втората държава членка за целите на вътрешнокорпоративния трансфер:

- а) копие на уведомлението, изпратено от приемашата структура в първата държава членка в съответствие с член 21, параграф 2; или
- б) писмо от приемашата структура във втората държава членка, съдържащо поне подробна информация за продължителността на мобилността в рамките на ЕС и за местоположението на приемашата(ите) структура(и) във втората държава членка.

2. Когато първата държава членка отнеме разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, тя незабавно уведомява органите на втората държава членка.

3. Приемашата структура във втората държава членка информира компетентните органи на втората държава членка за евентуални промени, засягащи условията, въз основа на които е била разрешена мобилността.

4. Втората държава членка може да поиска от лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, незабавно да прекрати всякаква трудова заетост и да напусне територията ѝ, когато:

- а) втората държава членка не е била уведомена в съответствие с член 21, параграфи 2 и 3, а изисква такова уведомление;
- б) е повдигнала възражение срещу мобилността в съответствие с член 21, параграф 6;
- в) е отхвърлила заявление за дългосрочна мобилност в съответствие с член 22, параграф 3;
- г) разрешението на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, или разрешението за дългосрочна мобилност се използва за цели, различни от тези, за които е издадено;
- д) вече не са изпълнени условията, на основата на които е била разрешена мобилността.

5. В случаите по параграф 4, при поискване от втората държава членка първата държава членка позволява незабавно и без формалности повторно влизане на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, и когато е приложимо — на членовете на неговото семейство. Същото се прилага и ако срокът на разрешението на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, издадено от първата държава членка, изтече или разрешението е било отнето по време на мобилността във втората държава членка.

6. Когато притежателят на разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, пресече външната граница на държава членка, която прилага изцяло достиженията на правото от Шенген, същата държава членка прави проверка в Шенгенската информационна система. Тази държава членка отказва влизане или повдига възражение срещу мобилността на лицата, за които в Шенгенската информационна система е подаден сигнал за целите на отказ на влизане и престой.
7. Държавите членки могат в съответствие с член 9 да налагат санкции срещу приемащата структура, установена на тяхна територия, когато:
- приемащата структура не е уведомила за мобилността на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, в съответствие с член 21, параграфи 2 и 3;
 - разрешението на лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, или разрешението за дългосрочна мобилност се използва за цели, различни от тези, за които е издадено;
 - заявлението за разрешение на лице, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е подадено до държава членка, различна от тази, в която се осъществява най-дълъг като цяло престой;
 - лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, вече не отговаря на критериите и условията, на основата на които е била разрешена мобилността, и приемащата структура не е уведомила за тази промяна компетентните органи на втората държава членка;
 - лицето, преместено при вътрешнокорпоративен трансфер, е започнало работа във втората държава членка, въпреки че условията за мобилност не са били изпълнени, когато се прилагат член 21, параграф 5 или член 22, параграф 2, буква г).

ГЛАВА VI

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 24

Статистика

- Държавите членки предоставят на Комисията статистически данни относно броя на издадените за първи път разрешения на лица, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, и разрешения за дългосрочна мобилност и, когато е приложимо, за уведомленията, получени съгласно член 21, параграф 2, както и доколкото е възможно, относно броя на лицата, преместени при вътрешнокорпоративен трансфер, чиито разрешения са били подновени или отнети. Тези статистически данни се представят в разбивки по гражданство и по срок на валидност на разрешението и доколкото е възможно — по икономически сектори и длъжност на преместеното лице.
- Статистическите данни се отнасят до референтни периоди от една календарна година и се предоставят на Комисията в срок от шест месеца след края на референтната година. Първата референтна година е 2017.
- Статистическите данни се съобщават в съответствие с Регламент (ЕО) № 862/2007 на Европейския парламент и на Съвета ⁽¹⁾.

Член 25

Докладване

На всеки три години и за първи път до 29 ноември 2019 г. Комисията представя доклад на Европейския парламент и на Съвета за прилагането на настоящата директива в държавите членки, като предлага всякакви необходими изменения. Докладът по-специално се спира подробно върху оценката на правилното функциониране на схемата за мобилност в рамките на ЕС и върху възможните злоупотреби с тази схема, както и върху взаимодействието ѝ с достиженията на правото от Шенген. По-специално Комисията прави оценка на практическото прилагане на членове 20, 21, 22, 23 и 26.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 862/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 11 юли 2007 г. относно статистиката на Общността за миграцията и международната закрила и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 311/76 на Съвета относно изготвяне на статистика за чуждестранните работници (ОВ L 199, 31.7.2007 г., стр. 23).

Член 26

Сътрудничество между звената за контакт

1. Държавите членки посочват звена за контакт, които осъществяват ефективно сътрудничество и отговарят за получаването и предаването на информацията, необходима за изпълнението на членове 21, 22 и 23. Държавите членки отдават приоритет на обмена на информация чрез електронни средства.
2. Всяка държава членка информира останалите държави членки, посредством националните звена за контакт, посочени в параграф 1, за определените органи, посочени в член 11, параграф 4, и за приложимата при мобилност процедура, посочена в членове 21 и 22.

Член 27

Транспониране

1. Държавите членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива най-късно до 29 ноември 2016 г. Те съобщават незабавно на Комисията текста на тези разпоредби.

Когато държавите-членки приемат тези разпоредби, в тях се съдържа позоваване на настоящата директива или то се извършва при официалното им публикуване. Условието и редът на позоваване се определят от държавите-членки.

2. Държавите членки съобщават на Комисията текста на основните разпоредби от националното право, които приемат в областта, уредена с настоящата директива.

Член 28

Влизане в сила

Настоящата директива влиза в сила в деня след публикуването ѝ в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Член 29

Адресати

Адресати на настоящата директива са държавите членки в съответствие с Договорите.

Съставено в Брюксел на 15 май 2014 година.

За Европейския парламент
Председател
M. SCHULZ

За Съвета
Председател
D. KOURKOULAS